

ქართველ ოსტატებს

დიდება მიწას, რომ გეაკვანათ.
უსახელო
თქვენი მადლი რომ დაუფენია,
ვარდი;
ნეტავ რა ძალამ ამოაქანა
საყელო
შუქნასხივარი თქვენი გენია.
ლაჟვარდი...

ვინ დაგვიტოვა უკვდავნაგები
ციხე-კოშკები სისხლით სოველი;
დიდი ტაძრები ნაქანდაკები,
ტაძარი
ღვთიურ ჩუქურთმით გამოქსოვილი!
საფუძველი,

იქ ვინ აზიდა ქვაკუთხედები,
ფურცელი
სადაც არც კი ჩანს ნაბილიკარი,
იქ ვინ დაჰკიდა კამარედები,
იგი,
ერთი ვაზიდან გათლილი კარი==
გადამდნარია,

რიგი
ვინ გამოჰკვეთა ნუკრი მწოვარი,
ალამდარია!
მტევნები, მტრედი გამომფრინალი,
ფასკუნჯის ფრთებქვეშ ვეფხვი მწოლარი,
ზვიადი
ჩასაფრებული, როგორც ფირალი!
უმაღლესია

ვით
განთიადი,

და თქვენი აზრი ქვაზე დამყნილი,
აყვავებული ვაზის რტოებად...
წიალიდან,

კიდევ რამდენი სხვა

ვის თითებშუა ჰყვაროდა

ვინც დაიხია მღერით

და ჩამოზიდა მიწად

ნაცრად აქციეს თქვენი

დასცეს ბჭეები და

იყო ბნეული და ნატაცარი
თქვენი ეტრატის ყველა

მაგრამ ვერავინ გასძარცვოს

რაც გულის ცეცხლში

თქვენი გუნდების რიგი და

დღეს უკვდავების

თქვენი დიდების მხრები

მყინვარის მთაზე

თქვენს მბრწყინავ აზრში,

ვაჟკაცდებოდა ხალხის მესია

ის ამომზევდა თქვენს

თქვენი ოცნება, თქვენი ძახილი,
სისხლხორცი, თქვენი
მქროლი არწივთა გასატოლებლად.
გულისხმა,

ოსტატი,

სიყვარულისა! თქვენი
თქვენი ვარაყი, ოქროხატული,
მისი ენაცა,
ალის შხევი და ცეცხლის წვერია.
გადანათელი;
თქვენი წიგნები ასოხლართული,
ამოენაცრა,
უმეტეს ღამით რომ გიწერიათ...
ნათელი.

იხდით ბოდისა, თუ რამ ჰკლებოდა,
თქვენი დამლევი,
ჰმარგალიტავდით თვითეულ წერტილს.
ქებული,

მთაზე რომ ელვა იკლაკნებოდა,
კალმები,
იქნებ იმ ელვით იმ ლექსებს სწერდით...
დაუქმებული!

რამდენი მოდგმის ხართ საჩუქარი -
შენაწებარი,

გურამიშვილი.. შოთა... შავთელი...
ენითა,

ვინც გვითხრა სიტყვა სულით მდუღარით,
სიმღერა გულის ამომშანთველი.
შემოენივთა.

ვინც მზის მწვერთვალთა წყაროს გვაწაფა,
მზესხიურობის იყო მთოველი, -
მთაწმინდელები, პეტრიწი საბა,
ოპიზარი და იყალთოელი.

ვიყნოსეთ თქვენი ვარდის სურნელი
და თქვენი თაფლი გულს გვეწურება,
დიდოსტატებო, გვივლის სურვილი -

თქვენი

გამარჯვების და სიბრძნის

დიდი მჭედელი

აღსდგა ქართული და

შავი წარღვნების

გული და სევდას

ჩაჰყენებია ოქროს

თვითონ გათავდა

ისევ გამთელდა მარად

გადამსხვრეული თქვენი

თქვენი ჩანგები

ეტრატე, ცრემლით

ნაჟღერი თქვენის ტკბილის

ჩვენგან ნაპოვნი და ნაძებარი,
ჩვენს ახალ სიტყვას

ჩვენც გავხდეთ ხალხის მეგანძურებად

რომ ისამსევოს ჩვენმა სიტყვამაც,
რომ ჩვენც მოგვეჭრას ოქრო ჭედილი.
და მომავალმა გამომკითხავმა
გვაშოროს ზნელი განუჭვრეტელი

აღსდგა სამშობლო და აღარც არი
მისთვის შავბედის გადამწყვეტელი...
გამოჩნდით ახალ ნამოდვაწარით
დიდი ფაზელი,
დიდი მცხეთელი!